

SULEQATIGIISITSISUT
SAMARBEJDSPARTIET
FM2020/150
Tillie Martinussen

22. maj 2020 – 2. behandling

Forslag til Inatsisartutbeslutning om, at Grønlands Selvstyre tilslutter sig udkast til Forslag til Lov om ændring af kriminallov for Grønland (Kriminalisering af uretmæssig afskydning af håndvåben i bymæssig bebyggelse, øget vidnebeskyttelse, justering af betingelserne for anvendelse af observationscelle mv.) (Naalakkersuisoq for Sundhed, Sociale anliggender og justitsområdet)

Et ønske, inden vi stemmer for dette forslag:

Psykisk syge kriminelle og psykisk sårbare kriminelle bør vi udarbejde særlige tiltag for.

Mange af dem, er blevet svigtet af vort system inden de endte i kriminalitet.

Som en ung mand engang sagde til mig: Jeg var fisker og tjente mange penge, med en god fremtid. Så blev jeg psykisk syg. Jeg ved ikke om jeg er skizofren, eller diagnosticeret forkert. Pludselig er jeg et socialt tilfælde, der går og skræmmer folk. Nogle gange ved jeg godt jeg er syg, andre gange ikke. Jeg får medicin 2 gange om måneden på Sana. Men jeg får ingen anden hjælp Tillie. Vil I ikke nok hjælpe sådan nogle som mig? Jeg kan ikke finde ud af det selv.

Når vi taler rammer, foranstaltninger og skærper, må vi huske sammenhængen med resten af systemet.

Tak for det grundige arbejde i betænkningen. Vi kan imidlertid ikke helt undlade at stille nogle opfølgende spørgsmål til Naalakkersuisut og/eller udvalget:

1. Bør skyderi indenfor bymæssig bebyggelse som vedrører selvmordstrusler, samt vådeskud virkelig være genstand for skærpelse af straf? Jeg forstår så udmærket konfiskation af våbnet i første eksemplars tilfælde, men altså. Man kan vel ikke straffe sig ud af uheld og depression?

Det er også ganske fint, at man kan få en dom med behandlende sigte. Men alkoholbehandling er nok ikke vejen frem i de fleste tilfælde, men ganske enkelt behandling af årsagen til, at man drikker og bliver voldsom. Det er noget ganske andet.

Ikke så få mennesker er selvmedicinerende når de indtager rusmidler, og der er jo behov for andre tiltag end straf. Derfor er vi enige med udvalget i, at man bør gøre mere ud af resocialisering.

Men lad os endnu en gang slå et kraftigt slag for forebyggelse.

Det er ganske muligt tidligt at identificere sårbare mennesker, udsatte mennesker, og børn og unge, der kommer fra udsatte kår. Denne identifikation skal ikke bruges til straf, men til forebyggelse med empati, kærlighed og overskud.

Vendte vi skuden om, til at være forebyggende, og magtede vi rent faktisk at tage fat på at effektivisere og arbejde mere dynamisk med socialområdet, ville vi få meget bedre resultater på kort tid – og ville ikke behøve at arbejde så meget med straf.

Ganske enkelt fordi, at vi hurtigt ville kunne vende nogle statistikker om.

Men det kræver naturligvis, at man afgørende ønsker at reformere, og har både idéer bakket op af evidens, samt at man ønsker af afsætte pengene til, at forebygge sociale,- og kriminalretslige problemer.

Tak for ordet.